

Gyöngyösi András

AZ ANGALOK KÖNYVE

(Részletek)

II/3

Levelek hullnak. Bevégeztetett.
 Finom halál. Megtörötés.
 A lefejezés közönségesebb.
 Szemek. Nevetésük rájuk fagyott.
 Szúr, éget, vergődik
 A félrecsúszott szív.
 Megtörténik vele, és ő nincs ott.
 S a háttérben bujkáló
 Alak mit gondolhat?
 Az elválások járma alatt?
 Ki bocsátja meg,
 Hogy nem tudtam értük többet tenni?

II/22

Álmodban megcsókoltak tiszta hévvel,
 Mihez nem méltó látott életed,
 Ám az ébredésben magad maradsz.
 Hiába tékozoltál,
 Álmod lenyomata vagy csupán,
 A gyönyörrel összeállított képsor,
 A szabadság örületszerű filmje széttöredezik.
 Így védekezik az emlékezet,
 Mert egy percet sem bírál ki ébren.
 Bár a késő délutáni nap vesztegető:
 A veranda langyos kövein
 Kerítő mosolyú sugarak nyaldossák bokádat,
 Pillakáprázáson át napraforgókat látsz,
 Törleszkedő macskák hátavonalát.
 Lassan habzsold a lábadozó ébredés erejét,
 Simogatás most a kezed, de az állatok
 Holnapra akarnák már mindened!
 Mi mozog, örök nem lehet,
 Még kevésbé béke. De álmodd még,
 Ne gondold az öldöklő reggelre!

II/25

Csak amit magának kíván,
 Azt kívánja másnak a lélek,
 S ha hozzáadja önnön áradását –
 Ilyet remélni, hogy elárasszon:
 Hiú remény, könnyen csalódhat.
 Annyit értél, hogy szerettél.
 S ha soha senkit nem szerettél,
 Szomjat nem olthat léted,
 Mit sorsod az időbe vetett.
 De ki nemhiába remélt,
 Annak bővizét soká élvezik,
 És ahogy léte apad,
 Úgy kap új szárnyakat,
 Ráelve nem fogyó erőkre.
 Forrassá lesz: oltja, gyarapítja
 A sistergő szomjakat.

II/26

Úgy birtoklod a szépséget,
 Hogy kifoszt ez a gazdagság:
 Vagyonod földönfutója vagy.
 Megnyílnál egy hosszan
 Szembesülő tekintetnek,
 Lényed az elfogadás.
 Engedékeny vagy és megbocsátó,
 Magadfelejtő, mint a kiengesztelt,
 Könnyei közül újra nevető gyerek,
 És akárkiben tudsz hinni,
 Aki megfogja a kezed.
 Szemedből messzire szóló ölelés árad,
 Mellyel túl élesen láttál sikolyokat,
 Nem szégyelled, hogy a világ helyett
 Beéred egy arccal.